

אש קודש

ומל'ה' אלוקיך - זוהי אזעקת אמת!!!

האמת היא שדווקא אלו שממאמינים בעצמם ובדרכם ללא חת ומורא הם מובילי המהפכות הגדולות, ודוגמא חיה לכך הוא רבינו החפץ חיים זי"ע. בתמונה שהתפרסמה בשנים האחרונות מהכנסייה הגדולה רואים בחוש את ענוותנותו העצומה, הוא ראה את עוון הלשון שכמעט לא קיים בתודעה ורבים וגם טובים נופלים בו כפי שהאריך בהקדמתו, הוא לא אמר לעצמו אין מצב לשנות מצב כזה בהיקפים כאלה וכד', אלא קם והחל לפעול בעניין, חיבר את ספרו והלך ממקום למקום להפיץ את הדברים. הדרך הייתה קשה מאוד כידוע ממעשים רבים גם בקרב גדולי התורה, אך הוא האמין בדרכו והלך צעד אחר צעד, והתוצאות בהתאם, היום, 90 שנה לאחר פטירתו, רואים את השיעורים האינסופיים, את החיזוק הגדול שהולך ועולה בענייני הלשון, וכולנו יודעים שזה אחד המהפכות הגדולות בתולדות עמנו! ואם כבר דיברנו על שמירת הלשון ולהאמין בעצמנו, נציין שאדם שמאמין בעצמו, פחות דחוף לא להגיב לכל דבר קטן שנאמר עליו וכ', הוא מספיק עוצמתי להתעלם מרעשי רקע.

ובחזרה לדבר הקטן שנדרש מאיתנו, קשה מאוד לשמור על הלשון לגמרי, אך מה שנדרש מאיתנו זה רק להסיר את הערלה, ללמוד שתי הלכות ביום, ואחרי שנעשה את שלנו הקב"ה ימול את לבבנו לגמרי ואז נוכל בנקל לנצור פינו ולשוננו! וב'כן' נבוא אל המלך! אם נאמר לעצמנו כן! את הדבר הקטן שאנחנו יכולים, אנחנו עושים, עם זה נבוא אל המלך ונכתב ונחתם לחיים טובים ולשלום, אמן.

ונסיים בשורה נפלאה מדברי המשורר:
'נכון שנפגעת'. במחשבה שניה לחשתי לעצמי, מה שהוא פגע בי אני ישכח עד מחר, ומה שאני יחזיר לו אולי הוא לא ישכח לעולם' (מרדכי וייס).

גוט שאבע'ס
א פרייליכ'ן שאבע'ס

מתאר לעצמי שרבים מכם מזדהים איתו כעת.. ואותו אנו באים לעקר מהשורש! בראשונים מובא (תלמידי רבינו יונה, ועוד) שהסיבה שקרבן אשם עולה יותר מקרבן חטאת כי על דבר וודאי החטא על ליבו של האדם ועושה תשובה, אך על דבר ספק כמו אשם, האדם עושה סברות לעצמו אם חטא או לא ולא ישית אל ליבו לשוב, וכלשון התוס' שבספק אדם לא דואג ומצטער על החטא כראוי, וכך מביא הרמ"א להלכה.

ומכאן שהמחשבה האמורה היא המסוכנת יותר כי דווקא על הדברים האלה התביעה יותר גדולה, מה שנדמה בעינינו שהכל בסדר שם טמונה הבעייה היותר גדולה ושם עלינו לתת את כובד המשקל, וכמו שכתב רבינו יונה שזה העבודה שלנו, ושבת עד ה' - בלי תירוצים, והדחקות.

ובחזרה לשאלה הראשונה, אומר הרבי **מקוצק זי"ע** שבפרשת עקב כתוב 'ערלת לבבכם' ובפרשתן כתוב 'את לבבך' וזה יסוד העניין כי מה שמוטל עלינו זה רק למול את ערלת הלב, שזה מסמל משהו על משהו קטן שמראה על רצון גדול, אך בפרשתנו מדובר על כל הלב הערל כולו ואת זה כבר הקב"ה יעשה בשבילנו אחרי שנעשה את הצעד הקטן!

את הדבר הקטן שנדרש מאיתנו לעשות כל אחד יודע בעצמו וכידוע מהאר"י **הק' זי"ע** שבמקום שבדבר שיש לאדם ניסיון שם נמצא התיקון שלו, אך דומה שיש משהו אחד שמשותף לכולנו והוא שמירת הלשון. איני בא חלילה להוכיח משהו כי כלנו באותה סירה בעניין, אלא לעורר את העניין לקראת יום הדין, ולקראת יומא דהילולא קדישא של הכהן הגדול **מרנא החפץ חיים זי"ע** (שיחול ביום ראשון, כ"ד אלול).

ובכן, אבוא אל המלך!

ברצוני להביא בפניכם תובנה קטנה. לפעמים נדמה לנו שהאנשים שמשדרים עוצמה גדולה יכולים להוביל מהפכות גדולות בעוד שאחרים גם אם הם צדיקים גדולים הם נשארים בד' אמות שלהם. אך

נמצאים אנו באחרית שנה, לפני השבת האחרונה של תשפ"ג, בה נקרא את פרשת נצבים שנקראת תמיד קודם ראש השנה בגלל פרשת התשובה הכתובה בה.

יש להתבונן בלשון הפסוקים, שבפרשתנו כתוב 'ומל'ה' אלוקיך את לבבך', ואילו לא מזמן קראנו בפרשת עקב 'ומלתם את ערלת לבבכם' והשאלה ניצבת מאליה, על מי מוטל למול את ערלת לבבנו? עלינו כמו שנאמר בעקב, או על הקב"ה כמו שנאמר פה?!

דבר נוסף צריך להבין מדוע פה נאמר בלשון יחיד ושם נאמר בלשון יחיד? באופן אחד נראה ליישב על דרך הצחות, שהרי הזכרנו כמה פעמים שדברי תורתנו אינם סיפורים בעלמא אלא באים ללמדנו אורחות יושר לחיינו אנו, ולכן בפרשת עקב שנקראת שבוע לפני חודש אלול נאמר 'ומלתם' לצוותנו על סדר העבודה לקראת ימי הרחמים והסליחות, לקום ולעשות מה שבידנו כדי להסיר ערלת לבבנו, אך בפרשת נצבים הנקראת סמוך לראש השנה נאמר 'ומל' כי זוהי אזעקת אמת! אוטוטו יום הדין! רק תבוא! תתייצב! והקב"ה ימול את ערלת לבבך! ולפי זה בנינו מדוע בעקב נאמר בלשון רבים, כי שם זו קריאה כללית לכולם לבוא לעבוד, אבל כאן זו קריאה אישית לכל יחיד ויחיד!

לפני שנביא בפניכם את היסוד של הרבי מקוצק בעניין, נקדים עם דבר מעניין. ישנה תחושה הרווחת בציבור בני התורה שעולה כל שנה לקראת יום הדין. יש מצב שלא חשבתם על זה עד היום במודע אבל כנראה זה אצלכם בתת מודע.. אנו מסתכלים פחות או יותר על מה שקורה בעולם היהודי ואנחנו מרגישים מאוד טוב עם עצמנו, ואכן, יחסית למה שקורה בחוץ אנו ספונים בעולם התורה ממש סלתה ושמנה, משתדלים מה שאפשר פחות או יותר ונדמה שאין לנו כל כך מה לשנות באופן דרמטי, זהו הלך רוח סמוי שאני